

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Caput 4. An Confessarius, qui pœnitentem carnaliter cognovit, teneatur
hanc circumstantiam in confessione aperire: & possit à peccatis, quorum
fuit complex, absolvere?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

19. Pars negativa mihi placet, quod attinet ad malitiam ex prohibitione Ecclesiastica proveniente, cum Cardin. Lugo *disp. 16. sect. 6. numer. 359*. Probatur: quia si ob aliquam rationem daretur specialis malitia in peccato confessarii cum poenitente, maxime, quia ex administratione Sacramenti Poenitentiae contracta fuisset cum illo a finitas aliqua spiritualis: Sed hæc non fuit contracta, ergo, &c. Minorem probat ex decreto Bonifacii VIII. in *cap. fin. in fine de Cognatione in 6*. Ubi decernit ex aliis Sacramentis præter Baptismum, & Confirmationem, nullam ortu cognationem spirituales. Unde licet ad veritatem demus, talem cognationem fuisse olim jure Ecclesiastico inducunt, ut videtur colligi ex *cap. omnes 30. quest. 1*. Ubi inquit Simachus Papa, Quos in poenitentia accepimus, ita filii nostri sint, ac in Baptismo suscepti. Hodie tamen tam consuetudine, quam Pontificio decreto, lex ista Simachi est abrogata. Quapropter M. Sacri Palatii Victorius contrariam Patris Saponionem corripit, & oppositam ei injunxit, ubi supra.

20. Si verò sermo sit de malitia proveniente ex prohibitione divina naturali, existimo cum Lugo supra, confessarium teneri hanc circumstantiam aperire, quoties prætextu, & occasione Patris spiritualis, cum poenitente delinquit, maxime si ex præterita confessione fragilitatem eius cognoverit, indeque ad sollicitationem animum acciperit. Si enim hæc ita contingant, nemo inficiari poterit, confessionem valde odiosam reddi poenitenti, magnamque detrimentum in Sacramentum redundare: removenetur namque fideles ab eius usu, & frequentia. Ergo erit specialis irreverentia, & peccatum sacrilegium. Neque enim ob aliam rationem docent Theologi communiter, fractionem sigilli jure naturæ Divino prohibitam esse. In hunc sensum trahi possunt plures ex Doctoribus contrarie sentientes, qui in peccato cum filia confessionis, non incestum, sed sacrilegium agnoscunt. Secus autem dicerem, si alio titulo, quam confessoris, poenitentem suam inviseret, neque iudicia in confessione possent prudentis arbitrio occasione præbere sollicitationi: dum tamen ejusmodi lapsum alii non intelligant, vel si intellexerint, suspicari non possint ex occasione confessionis provenisse: aliter fornicatio à honestate à Sacramento Poenitentiae retraheretur.

21. Secunda difficultas, sub titulo questionis comprehensa, est: An possit confessarius sui complices peccati confessionem excipere? Quæ in idem recidit cum illa: An possit poenitens suum peccatum confiteri eidem confessario, quo cum illud commisit? Affirmant Joannes de Medina *Cod. de confessione, cap. de circumstantiis mutantibus speciem*. Jacobus Grassus *1. p. decis. lib. 1. cap. 20. numer. 30*. Qui supponentes, ut licetam sine controversia ejusmodi confessionem, docent; sua peccata confiteri Sacerdoti, qui eorum particeps fuit, satis esse, dicat: *Peccavi in his, quæ tu nosti, quomodo alia peccata non commiserit*. Et ita expressè tenet Joannes Sanchez in *Selectis disp. 11. numer. 16* dicens: nullum ibi crimen intervenire, & ita censere S. Thom. licet ab aliis pro contraria sententia adducatur. Quibus addit Marcum Vidal ubi *sup. nu. 12. cum Diana p. 5. tract. 14. resol. 110*.

22. Hanc sententiam libenter amplector, pro casu, quo non sit periculum novi consensus, & committendi sacrilegium, quia his seclusis, cum poenitens sit rectè dispositus, & confessori nullibi sit prohibitum, illum absolvere, valdè, & licetè efficere poterit. Et cum hac limitatione defendunt D. Thom.

Pars II.

Sorns, Sylvester, Ledesma, & Victorius, apud Henriquez *de poenit. lib. 3. cap. 13. numer. 9. in Glos. litt. Q*. Et consentit Basilius supra, qui prædictum periculum novi consensus ex parte solius confessarii videtur admittere, & non semper; sed quando frequenter cum poenitente rem habuerit, ejusque veluti concubina sit. Et quod ex parte solius confessarii se teneat, supponit etiam D. Thom. in *additionibus ad 3. p. quest. 20. artic. 2. ad primum*, ubi ait, sceminam non debere illi confiteri; tum propter periculum, tum quia est minor verecundia: * Si tamen inquit, absolveret, absolutio valeret. * Quam doctrinam dicit esse verissimam Card. Lugo *disp. 16. sect. 6. numer. 362*. Vera autem esse non posset, si periculum se haberet ex parte poenitentis; nam cum poenitens scienter poneret obicem, non posset valdè absolvi: Præsumitur autem periculum in eo consistere videtur, ut ex Basilio Pontico docet Lugo, quod confessario adhuc in peccatis cum poenitente perseveranti, confessione criminis, eius memoria renovatur, & ex ipsa confessione, cognoscit iterum affectum poenitentis erga ipsum, cui periculum lapsus est annexum.

23. Verum hoc periculum relativum est ad ætatem, & complexionem confessarii: atque adeo, qui ætate, & complexionem attentis, non habuisset periculum novi consensus, poterit absque culpa confessionem suæ concubina excipere: imò aliquando id expedire putant aliqui, cum Joanne Sanchez, & Marco Vidal ubi supra: ne apud alium confessarium difametur, vel ut citius à peccato liberetur, vel ut conscientiam illius melius cognitam commodius reconcillet. Quod de confessario dictum est, de concubina dictum reputa: poterit enim sine scrupulo confiteri, dummodo talis confessio ipsi concubina non sit occasio permanendi in periculo proximo peccandi, nec probabiliter timeat periculum aliquod consensus ex parte confessarii.

24. Totam hanc doctrinam supponit Thom. Hurtado *tom. 1. resolut. moral. tract. 4. cap. 6. resol. 8*. & ea posita, valdè inclinat, vel potius aperte sentit, poenitentem sollicitatum à confessario ad inhonestam, in ipsa confessione, non teneri denunciare Inquisitioni confessarium, si eidem sua peccata confiteatur. * Quia confessarius, inquit, utpotè habens jurisdictionem, potest illum absolvere, & aliunde non tenetur imponere onus, ut ipsum denuntiet, cum nemo teneatur facere, quod alius denuntiet ipsum, ac proinde poterit poenitens absolvi sine onere denunciandi. * Quæ est doctrina singularissima, & valdè notanda, quam putant probabilem Trimarchius, Franciscus Maria de Agrifoliis, Freitas, Lorca, Ambrosius Romanus, & Emanuel de Avila, omnes viri doctissimi, apud Hurtado supra, & alii DD. Complutenses ab ipso consulti. Verum nec doctrinæ consequentiam, nec probabilitatem capio: quia sceminam, aut vir sollicitatus in actu sacramentalis confessionis tenetur ex præcepto Pontificis, & ex mandato Inquisitionis, sub poena excommunicationis lata sententia, denunciare confessarium sollicitantem, ut tradit ipse Hurtado *supra cap. 8. resol. 47. numer. 361. & 367*. Ergo quamvis in tali casu confessarius non teneatur imponere onus ut ipsum denuntiet, poenitens tamen tenebatur denunciare. Hæc sententia est omnino tenenda, & contraria Thom. Hurtado, & aliorum non solum est improbabilis, sed ut minimum, ut scandalo damnata, & prohibita est ab Alexandro Septimo, die 24. Septemb.

anno 1665.

Bb 2

QUÆ.